

РЕШЕНИЕ

№ 5150

гр. С, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 128 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: С И

при участието на секретаря П А

като разгледа докладваното от С И Гражданско дело № 20231110167990 по описа за 2023 година

Предявен е иск от Г. М. Б., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Л 5 бл., подадена чрез адв.П., със съдебен адрес гр.С, ул.«Д Г» №..., насочен срещу „ЕОС М“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.“Р П К“ № 4-6, сграда М Т, етаж 6, представлявано от Р. И. М. Т. и Т. И. В., за признаване за установено по отношение на ответника, че ищецът не му дължи сумата от 2500.00 лева /заявена частично от 10 248.67 лв./, представляваща главница по договор за кредит, за която на 01.12.2010 г. е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д.№ 54110/2010 г. по описа на СРС, 66 състав, срещу наследодателя на ищеца – М. Г. Б., в полза на «Ю И Е Д Б» АД, като последното е прехвърлило вземането си на ответника с договор за цесия от 18.01.2016 г.

Претендират се и направените по делото разноски.

В исковата молба се твърди, че наследодателят на ищеца е осъден с процесния изп.лист, издаден по гр.д.№ 54110/2010 г. по описа на СРС, 66 състав, да заплати на „Ю И Е Д Б» АД, следните суми: сумата 5766.38 лева, представляваща главница, ведно със законната лихва от 10.11.2010 г. до изплащане на вземането, сумата 487.38 лв. договорна лихва за периода от 07.03.2010 г. до 27.10.2010 г., сумата 41.03 лв. наказателна лихва за периода от 07.03.2010 г. до 27.10.2010 г., както и 126.90 лв. разноски.

Сочи се, че по въз основа на така издадения изп.лист е образувано изп.дело през 2011 г. пред ЧСИ М М, по което е изпратена покана за доброволно изпълнение на длъжника и е наложен заповед на трудовото му възнаграждение. Отбелязва се, че на 30.03.2016 г. е подадена молба по изп.дело от ответното дружество за конституирането му като взыскател, въз основа на договор за цесия. Според ищеца, последното валидно предприето изп.действие е от 19.05.2017 г., поради което вземанията са погасени по давност. Признава се, че с постановление на ЧСИ от 27.07.2023 г., изп.дело е прекратено.

В исковата молба се твърди, че в разменена между страните кореспонденция, ответникът продължава и към настоящия момент да търси сума в размер на 10 248.67 лв., дължима по процесния изп.лист. С това ищецът аргументира правния си интерес от завеждане на иска.

В срока за отговора, ответникът по делото е депозирал такъв, в който изразява становище по основателността на предявения иск.

Ответникът признава исковата претенция, като изрично заявява, че вземането му от ищцата в качеството ѝ на наследник на М Г Б, е погасено по давност.

Моли да не бъдат присъждани разноси в негова тежест, тъй като признава иска и с поведението не е дал повод за завеждането му. В тази насока цитира и се позовава на съдебна практика.

Претендира се присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ищца се представлява от пълномощник, който поддържа исковата молба. Ответникът не изпраща представител.

По делото са събрани писмени доказателства.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства по реда на чл.12 и чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявеният в настоящето производство иск е с правно основание чл.439 ГПК. Със същия се цели установяване недължимостта на вземане, предмет на започнало принудително изпълнение поради настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, факти. В случая ищцата се позовава на настъпила погасителна давност.

С оглед възраженията на ищеца, досежно определената от съда правна квалификация, следва да се отбележи, че съдебната практика приема, че с изтичането на срока по чл. 414 от ГПК и влизане в сила на заповедта за изпълнение по реда на чл.416 от ГПК /какъвто е настоящия случай, видно от посоченото в титулната част на изпълнителния лист, приложен на л.6 от делото/, всяко възражение на длъжника, че вземането не съществува, е преклудирано и не може да бъде заявено с нов иск извън специалните хипотези на чл.424 и чл.439 от ГПК. Предвидените специални способи за защита на длъжника след влизане в сила на заповедта за изпълнение (исковете за оспорване на вземането, които могат да се основават само на новооткрити писмени доказателства или нови писмени доказателства, респ. на факти, настъпили след издаването ѝ) обосновават извода, че при настъпване, респ. стабилизиране изпълнителната сила на заповедта за изпълнение по отношение на материализираното в нея вземане, то не може да се оспорва от длъжника по съображения, твърдения и факти, които е могъл и е следвало да заяви преди влизането ѝ в сила. Именно защото законът е предвидил изрични и специални способи за защита на длъжника в заповедното производство, общият ред (чрез установителен иск за недължимост или осъдителен иск за връщане събрани суми при влязла в сила заповед за изпълнение) за оспорване на вземането е недопустим. В тази насока е решение № 60172 от 14.04.2022 г., постановено по т.д.№ 942/2020 г. по описа на ВКС, I т. о., ТК, определение № 863 от 24.10.2023 г., постановено по ч.т.д.№ 1398/2023 г. по описа на ВКС, I т. о., ТК, определение № 4203 от 20.12.2023 г., постановено по гр.д.№ 1767/2023 г. по описа на ВКС, IV г. о., ГК и др.

В случая по делото не е спорно, а и от приетите писмени доказателства се

установява, че ищцата е дъщеря и единствен наследник на М Г Б, б.ж. на гр.С, починал на 10.03.2023 г., който е бил осъден по ч.гр.д.№ 5411/2010 г. по описа на СРС, 66 състав, да заплати на „Ю И Е Д Б“ АД суми, дължими по договор за потребителски кредит № ... от 07.10.2009 г. за главница, договорна и законна лихва, вземането на които е прехвърлено на ответника с договор за цесия. Видно е и че през 2011 г. срещу М Б е образувано изп.дело № 20117860400194 по описа на ЧСИ М М, рег.№... от КЧСИ, което е прекратено на основание чл.433, ал.1 т.8 от ГПК с постановление на ЧСИ от 27.07.2023 г.

В съответствие с установената съдебна практика, следва да се приеме, че в случая на основание чл.117, ал. 2 ЗЗД, приложима е 5-годишната давност, тъй като вземанията са определени по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение. Корективното тълкуване на чл.117, ал.2 ЗЗД налага променената правна рамка след влизане в сила на разпоредбата. Така както длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязло в сила решение, поради факт, настъпил до съдебното дирене в производството, по което решението е постановено, така длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязлата в сила заповед за изпълнение поради факт, настъпил до изтичането на срока по чл. 414, ал. 2 ГПК. С оглед на това, за установените с влязла в сила заповед за изпълнение вземания правилото на чл.117, ал.2 ЗЗД е приложимо и същите се погасяват с 5-годишна давност.

Предвид липсата на други доказателства, следва да се приеме, че давностният срок за вземанията е започнал да тече от датата, на която срещу ищеца е издаден процесният изпълнителен лист – 01.12.2010 г., както и че последното изп.действие е от 09.01.2012 г., когато е отразено постъпване на сума по делото. Ответникът не представя доказателства, а и не твърди да е предприел впоследствие други действия, които да са в състояние по смисъла на чл.116 от ЗЗД да прекъснат започналата да тече погасителна давност. Нещо повече, той признава предявения на това основание иск. Съдът намира, че така направеното признание не противоречи на закона и на добрите нрави, нито пък е свързано с право, с което ответникът не може да се разпорежда. С оглед така представените доказателства и извършеното от ответника признание, съдът намира иска за основателен, поради което следва да бъде уважен в пълния му предявен размер, като на основание чл. 237, ал.2 ГПК съдът не следва да излага мотиви за това.

По отношение искането за присъждане на разноски следва да се отбележи, че предвид изхода на спора, само ищеца има право на такива, каквото искане е направил още в исковата молба. Възраженията на ответника в тази насока не се възприемат от настоящия състав. Съгласно чл.78, ал.2 от ГПК, за да се възложат разноските в тежест на ищеца, независимо от обстоятелството, че предявеният иск е уважен, е необходимо при условията на кумулативност ответникът да е признал предявения иск и с поведението си да не е дал повод за завеждане на делото. Първата предпоставка безспорно е налице. По отношение на втората обаче следва да се отбележи, че съдебната практика приема, че длъжникът има интерес от предявяване на иск за установяване несъществуване на вземането и когато е заплашен и когато не е заплашен непосредствено от принуда (процесуална или

извънпроцесуална), тъй като може да поиска решение при признание на иска. Ответникът може да удовлетвори този правен интерес на ищеца, като направи признанието, като при такова свое поведение той не дължи разноски, ако не е разполагал с изпълнителен титул, възможност за друга извънпроцесуална принуда или не е дал друг повод за предявяването на иска /в този смисъл Определение № 474/07.11.2019 г., постановено по ч.гр.д.№ 3063/2019 г. по описа на ВКС, IV г. о., ГК/. В настоящата хипотеза обаче ответникът разполага с изпълнителен титул, поради което не може да се приеме, че с поведението не дава повод за завеждане на делото. Ето защо разноските по същото следва да се разпределят по общите правила, според изхода му.

С оглед на това и като съобрази приложените по делото платежни документи, съдът намира, че претендираните от ищеца разноски са реално извършени и подлежат на присъждане в посочения размер от 650.00 лв., като заплатеното от ищеца възнаграждение на пълномощника му е в рамките на минималното предвидено такова в чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „ЕОС М“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.“Р П К“ № 4-6, сграда М Т, етаж 6, представлявано от Р. И М Т и Т И В, че Г. М. Б., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Л 5 бл...., не му дължи сумата от 2500.00 лева /заявена частично от 10 248.67 лв./, представляваща главница по договор за кредит, за която на 01.12.2010 г. е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д.№ 54110/2010 г. по описа на СРС, 66 състав, срещу наследодателя на ищеца – М Г Б, в полза на «Ю И Е Д Б» АД, като последното е прехвърлило вземането си на ответника с договор за цесия от 18.01.2016 г.

ОСЪЖДА „ЕОС М“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.“Р П К“ № 4-6, сграда М Т, етаж 6, представлявано от Р. И М Т и Т И В, да заплати на Г. М. Б., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Л 5 бл...., сумата от 650.00 лв., представляваща направени от последната разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____